

בבית המשפט העליון

עמ"מ 48722-06-26

לפני:

כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג
כבוד השופטת יעל וילנר
כבוד השופטת רות רונן

המעוררים:

פלוני ו-3 אח'

נגד

המשיב:

מתאם פעולות הממשלה בשטחים – ועדת
המאוימים

ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו, בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, מיום
10.5.2026, בעת"מ 26191-03-26, שניתן על-ידי
השופט ע' מאור

בשם המעוררים:

עו"ד שני אלגרבל

חקיקה שאוזכרה:

תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018: סע' 138(א)(1)
תקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000: סע' 34

מיני-רציו:

* נדחה ערעור על פסק דינו של בימ"ש לעניינים מנהליים שהורה על דחיית עתירת המעוררים נגד
החלטת ועדת המאוימים שלא להכיר במעוררים כמאוימים על רקע ניסיון למכירת מקרקעין לישראלים.

* משפט מינהלי – כניסה לישראל – מאוימים

* משפט מינהלי – רשות מוסמכת – ועדת המאוימים

המעוררים, לדבריהם, הם בני משפחה, שהתגוררו בתחומי הרשות הפלסטינית. הם פנו אל ועדת
המאוימים בבקשה להכיר בהם כמאוימים, על רקע ניסיון למכירת מקרקעין לישראלים. הבקשה נדחתה.
עתירה שהגישו לבימ"ש לעניינים מנהליים, נדחתה. מכאן הערעור.

ביהמ"ש העליון דחה את הערעור בקבעו:

אמת המידה להתערבות ביהמ"ש בהחלטות ועדת המאוימים בכגון דא – מצומצמת ביותר. כפי שנפסק,
ועדת המאוימים היא בת-סמכא בכל הנוגע להכרעה בדבר מאוימות הנשקפת למאן דהוא; לה המיומנות
והניסיון המקצועי הנדרש לשם כך. בהתאם, שק"ד הוועדה רחב, ולא בנקל יתערב בו ביהמ"ש.

כפי שצוין בפסק דינו של בימ"ש קמא, מסקנת הוועדה כי לא הוכחה זיקת המערערים למקרקעין מושא העסקאות הניצבות בבסיס טענתם למאוימות, נשענת על קביעתה העובדתית שלפיה המסמכים שהובאו מטעם המערערים בתמיכה לבקשתם – מקורם במרשם המקרקעין הפלסטיני, שאינו מוכר ע"י ישראל; משכך, נקבע כי לא עלה בידי המערערים להוכיח זיקה כאמור למקרקעין, ונמצא לנכון לדחות את בקשתם להכרה בהם כמאוימים. למקרא כתב הערעור, דומה כי אף המערערים אינם חולקים לגופה על קביעה עובדתית זו – קביעה הניצבת בהלימה לנוהל המסדיר את אופן הטיפול בפניות המוגשות לוועדה. ממילא, לא הציגו המערערים כל תימוכין שבכוחם לבסס עילה אחרת המצדיקה הכרה בהם כמאוימים; די בזאת כדי להביא לדחיית הערעור. מטעם זה ממש, גם טענת המערערים להעדר הנמקה פרטנית ונפרדת בהתייחס לכל אחד מהם – אין בה כדי לסייע להם. ברי, כי משעה שנקבע כי ולו מחמת מקורם של אותם מסמכים שהוצגו – שביקשו לבסס את הזיקה של כל אחד מן המערערים למקרקעין הרלבנטיים – אין בהם כדי להוכיח זיקה כאמור, הרי שמדובר בממצא שכוחו יפה לגבי כל אחד מהם באופן זהה.

עוד יצוין, באשר לטענת המערערים בנוגע להיתרים שניתנו למערער 4, כי מדובר בהיתרי שהייה זמניים, אשר נועדו לשמש לו כמגן ארעי טרם מתן הכרעה בבקשה להכרה במערערים כמאוימים – לשבט או לחסד. הא ותו לא. עמדה שלפיה יש לראות בעצם מתן סעד זמני זה כמעיד על הכרה במערערים כולם כמאוימים – היינו, כמלמד על קבלת הוועדה את הסעד העיקרי שנתבקש בסוף ההליך – קשה להלום. גם הארכת תוקפם של ההיתרים הזמניים שניתנו למערער 4 חרף דחיית הבקשה – בשגגה יסודה; כך, ע"פ הודאת הוועדה עצמה בתשובתה שהוגשה במסגרת ההליך בבימ"ש קמא. אמנם כן, המערער 4 'זכה מן ההפקר', ונהנה מפירותיה של שגגה זו שנפלה בהתנהלות הוועדה עד שזו נתגלתה על-ידה, ותוקנה; ברם, הצדקה להתיר לו, אף למערערים כולם, להמשיך ולהיבנות ממנה – אין. דברים אלה נכונים שבעתיים נוכח התנהלותו של המערער 4, שבחר לעשות דין לעצמו ולהמשיך לשהות בישראל אף בלא היתר תקף.

פסק-דין

המשנה לנשיא נעם סולברג:

1. ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, מיום 10.5.2026, בעת"מ 26191-03-26 (השופט ע' מאור), שהורה על דחיית עתירת המערערים נגד החלטת המשיב, מתאם פעולות הממשלה בשטחים – ועדת המאוימים (להלן: **ועדת המאוימים** או **הוועדה**).

רקע בתמצית

2. המערערים, כך לדבריהם, הם בני משפחה, שהתגוררו בתחומי הרשות הפלסטינית; המערער 4 הוא אבי המערער 3, ודודם של המערערים 1-2. על-פי הנטען, בעבר נעשה ניסיון מצד המערערים למכירת קרקע שבבעלותם לישראלים. המערער 4, שהיה לכאורה הגורם הדומיננטי בניסיון המכירה – נתפס ונעצר בין השנים 2014-2015, ובהמשך הוגש נגדו כתב אישום על-ידי הרשות הפלסטינית בגין ניסיון למכירת מקרקעין לישראלים. לאחר שחרורו של

המערער 4 ממער, הצליחו המערערים להיכנס לשטח מדינת ישראל, ולאחר מכן נעשה ניסיון מצדם להוציא לפועל עסקת מקרקעין נוספת – ניסיון אשר, לפי הנטען, הוביל לאיומים על חייהם. על רקע המאיומות הנטענת, ביום 10.3.2025, פנו המערערים כולם אל ועדת המאוימים בבקשה להכיר בהם כמאוימים.

3. ביום 3.7.2025, התייצב המערער 4 לתחקור; בסיומו, ניתן היתר שהייה זמני למערער 4 בלבד – היתר זמני אשר תוקפו הוארך מעת לעת על-ידי הוועדה. כעבור חודשים, ולאחר שהוגשה עתירה קודמת בהעדר מענה (עת"מ 79994-01-26), ביום 2.2.2026 ניתנה החלטת הוועדה; בקשת המערערים להכיר בהם כמאוימים – נדחתה. נקבע, כי "המסמכים אותם צירפו [המערערים] מתבססים על [מרשם המקרקעין] הפלסטיני בשטחי C, ומדינת ישראל אינה מכירה בו", ומשכך "לא הוכחה זיקה למקרקעין". עוד ציינה ועדת המאוימים בהחלטתה, כי "לא מוכר ביצוע עסקה בחלקות המדוברות". אציין, לשם שלמות התמונה, כי חרף דחיית הבקשה, הוסיפה הוועדה להאריך את תוקף היתר השהייה הזמני שניתן למערער 4, כשהארכה האחרונה ניתנה ביום 12.3.2026.

4. בעקבות החלטת הוועדה שלא להכיר בהם כמאוימים ביום 11.3.2026, הגישו המערערים עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים. לצד העתירה, הגישו המערערים בקשה למתן צו ארעי בעניינם של המערערים 1-3, שיורה על אפשרותם לשהות בשטח ישראל, וכן "להארכת הסעד הזמני בענייניו של [המערער] 4". בהחלטה מיום 16.3.2026, נדחתה הבקשה למתן צו ארעי, תוך שנתבקשה תגובת הוועדה לעתירה, כמו גם לסעד הזמני שנתבקש בנוגע ל"הארכת היתר השהייה של [המערער] 4 מיום 12.2.26, וזאת לאחר שכבר ניתנה ביום 2.2.26 החלטת [הוועדה] הדוחה את בקשת [המערערים] כולם להכיר בהם כמאוימים".

5. ביום 10.5.2026, ניתן פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים; העתירה – נדחתה. נקבע, כי החלטת ועדת המאוימים התקבלה לאחר בחינת המסמכים שהוצגו מטעם המערערים, ונומקה כדבעי, לרבות באשר ל"חוסר האפשרות להסתמך על המסמכים אותם צירפו [המערערים]". כל זאת, גם בשים לב לשיקול הדעת הרחב הנתון לוועדת המאוימים בהחלטותיה אלו. כן, נדחתה טענת המערערים שלפיה החלטת הוועדה מתייחסת למערער 4 לבדו, "שכן בעתירה עצמה נטען כי [המערער] 4 הינו בבחינת 'המבקש העיקרי'". באשר להארכת תוקף היתר השהייה

הזמני של המערער 4 אף לאחר מתן ההחלטה, צוין כי, כעולה מתגובת הוועדה, "מקורה של ההארכה הזמנית של היתר השהייה בעניינו של [המערער] 4 הינו ב'טעות אנוש', ומוכן שלא ניתן להיבנות ממנה".

המערערים לא אמרו נואש, ומכאן הערעור שלפני.

6. בערעורם, בעיקרו של דבר, חוזרים המערערים על טענותיהם בבית המשפט לעניינים מינהליים. נטען, בין היתר, כי החלטת הוועדה – הסתפקה בקביעות כלליות, ואינה מנומקת כהלכה; כך, לא נערכה במסגרתה "בחינה פרטנית" נדרשת בעניינו של כל מערער ומערער, ולא נקבעו בה "ממצאים קונקרטיים ביחס לכל אחד מהמערערים". עוד טוענים המערערים, כי דחיית הטענה למאוימותו של המערער 4, אינה מתיישבת עם העובדה כי ניתנו לו היתרי שהייה זמניים לפני ואחרי החלטת הוועדה לדחות את הבקשה להכרה במערערים כולם כמאוימים; נטען גם, כי לא הוכחה טענת הוועדה כי מדובר בטעות אנוש. בד בבד עם הגשת הערעור, הגישו המערערים בקשה ל"צו ארעי והארכת הסעד הזמני עבור המערער".⁴

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בערעור, על נספחיו, ובפסק הדין של בית המשפט לעניינים מינהליים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור – להידחות, ללא צורך בתשובה. זאת, בהתאם לסמכותנו שלפי [תקנה 138\(א\)\(1\) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018](#), אשר חלה בהליך דנן מכוח [תקנה 34 לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים \(סדרי דין\)](#), התשס"א-2000.

8. כידוע, אמת המידה להתערבות בית המשפט בהחלטותיה של ועדת המאוימים בכגון דא – מצומצמת ביותר; "ועדת המאוימים היא בת-סמכא בכל הנוגע להכרעה בדבר מאוימות הנשקפת למאן שהוא בשל היציאה מישראל; לה המיומנות והניסיון המקצועי הנדרש לשם כך. בהתאם, שיקול דעת הוועדה – רחב, ולא בנקל יתערב בו בית המשפט" ([עע"מ 5676/24 פלוני נ' מדינת ישראל – משרד הבטחון](#), פסקה 6 [נבו] (16.7.2024); כן ראו, מני רבים: [עע"מ 3819/24 פלוני נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים – ועדת מאוימים](#), פסקה 15 [נבו] (5.8.2024); [עע"מ 47608-07-25 פלוני נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים](#), פסקה 11 [נבו] (14.9.2025)). כפי שצוין בפסק הדין, מסקנת הוועדה כי לא הוכחה זיקה של המערערים למקרקעין מושא העסקאות הניצבות בבסיס טענתם למאוימות,

נשענת על קביעתה העובדתית שלפיה המסמכים שהובאו מטעם המערערים בתמיכה לבקשתם – מקורם במרשם המקרקעין הפלסטיני, שאינו מוכר על-ידי ישראל; משכך, נקבע כי לא עלה בידי המערערים להוכיח זיקה כאמור למקרקעין, ונמצא לנכון לדחות את בקשתם להכרה בהם כמאוימים. למקרא כתב הערעור, דומני, כי אף המערערים אינם חולקים לגופה על קביעה עובדתית זו של הוועדה – קביעה, אשר ניצבת בהלימה לנוהל המסדיר את אופן הטיפול בפניות המוגשות לוועדה (ראו: "נוהל טיפול בטוענים למאוימות על רקע חשד לשיתוף פעולה בטחוני עם גורמי ביטחון ישראליים ו/או מכירת קרקעות לישראלים" (5.5.2024)). ממילא, לא הציגו המערערים כל תימוכין שבכוחם לבסס עילה אחרת המצדיקה הכרה בהם כמאוימים; די בזאת כדי להביא לדחיית הערעור. אוסיף, כי מטעם זה ממש, גם טענת המערערים להעדר הנמקה פרטנית ונפרדת בהתייחס לכל אחד מהם – אין בה כדי לסייע להם. ברי, כי משעה שנקבע כי **ולו מחמת מקורם** של אותם מסמכים שהוצגו – שביקשו לבסס את הזיקה של **כל אחד** מן המערערים למקרקעין הרלבנטיים – אין בהם כדי להוכיח זיקה כאמור, הרי שמדובר בממצא שכוחו יפה לגבי כל אחד מהם **באופן זהה**.

9. עוד אציין, באשר לטענת המערערים בנוגע להיתרים שניתנו למערער 4, כי מדובר בהיתרי שהייה **זמניים**, אשר נועדו לשמש לו כמגן ארעי טרם מתן הכרעה בבקשה להכרה במערערים כמאוימים – לשבט או לחסד. הא ותו לא. עמדה שלפיה יש לראות בעצם מתן **סעד זמני** זה כמעיד על הכרה במערערים כולם כמאוימים – היינו, כמלמד על קבלת הוועדה את **הסעד העיקרי** שנתבקש בסוף ההליך – קשה להלום. כפי שהובהר, גם הארכת תוקפם של ההיתרים הזמניים שניתנו למערער 4 חרף דחיית הבקשה – בשגגה יסודה; כך, על-פי הודאתה של הוועדה עצמה בתשובתה שהוגשה במסגרת ההליך בבית המשפט לעניינים מינהליים. אמנם כן, המערער 'זכה מן ההפקר', ונהנה מפירותיה של שגגה זו שנפלה בהתנהלות הוועדה עד שזו נתגלתה על-ידה, ותוקנה; ברם, הצדקה להתיר לו, אף למערערים כולם, להמשיך ולהיבנות ממנה – אין. דברים אלה, נכונים שבעתיים נוכח התנהלותו של המערער 4, שבחר לעשות דין לעצמו ולהמשיך לשהות בישראל אף בלא היתר תקף (ראו: [ע"מ 4645-03-26](#) פלוני נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים ועדת המאוימים, פסקה 7 [נבו] (31.5.2026)).

10. סיכומם של דברים, שהערעור נדחה אפוא בזאת. מיניה וביה, נדחית גם הבקשה למתן סעד זמני וצו ארעי. בהתחשב במתכונת הדיונית שבה הוכרע הערעור, לא יעשה צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ז תמוז תשפ"ו (12 יולי 2026).

נעם סולברג	יעל וילנר	רות רון
משנה לנשיא	שופטת	שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בענין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)